

Erik Kragh: Ved forskellige lejligheder har jeg haft fornøjelsen at diskutere med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, og det er det samme tema, det ærede medlem kører på, nemlig at Danmark kan ikke forsvare sig over for en stormagt. Jeg har egentlig altid troet, at det ærede medlem var i stand til at opfatte realiteten i det spørgsmål, der her er tale om. Realiteten er ikke, at Danmark skal kunne forsvare sig over for en stormagt, men realiteten er, at hvis vi ikke vil være udsat for fra den ene dag til den anden, så at sige i løbet af to timer at blive overfaldet og besat under en storpolitisk krise, så har vi kun én løsning: at slutte os sammen med vore allierede, med de magter, de lande, med hvem vi har så mange kulturelle og økonomiske bånd fælles, med det formål at hindre, at der overhovedet bliver krig, med det formål at hindre, at et angreb af nogen stormagt overhovedet bliver aktuelt. Det er det, vi har gjort.

Må jeg i denne forbindelse minde det ærede medlem hr. Aksel Larsen om, at præsident Eisenhower i 1957 udtalte, at De Forenede Stater ville komme ethvert NATO-land, der blev udsat for væbnet angreb, til hjælp, ville komme straks og med alle egnede midler. Må jeg minde det ærede medlem hr. Aksel Larsen om, at præsident Kennedy for en måned siden udtalte, at NATO-alliancen er De Forenede Staters grundlag udenrigspolitisk set, og at De Forenede Stater agtede at forøge deres styrke i Europa. Det er uhyre let at sige: Danmark, dette lille land, kan ikke forsvares over for en stormagt, og at vi alle sammen vil blive slået ihjel, men det er slet ikke det, der er tale om. Der er tale om, at vi sammen med alle vore venner ønsker at hindre nogen form for ekspansion i Europa, og dette er lykkedes os i de år, Atlantpagten har eksisteret

Det er naturligvis klart, at der er steder i Europa, hvor man med glæde lytter til det ærede medlem hr. Aksel Larsens argumentation, og det er f. eks. i Moskva, for det er netop den linje, man i Moskva ønsker gennemført. Man ønsker netop i Moskva, at de enkelte NATO-lande skal afruste, så at der bliver svage led i kæden, som der så bliver mulighed for at udnytte.

Det var det, jeg mente med min bemærkning om, at kommunistisk afrustningspolitik, hvorved landet netop ville blive lagt fuldstændig åbent for et kup, er en politik, der vinder anerkendelse andre steder, nemlig øst for jerntæppet.

Aksel Larsen: Det var godt, vi kunne få at vide, hvad det ærede medlem hr. Erik Kragh tænkte på, da han påstod, der var andre, der var interesseret i vor politik. Jeg har ikke noget imod, at det ærede medlem hr. Erik Kragh påstår noget sådant. Hvad angår vederhæftigheden af det ærede medlems påstande, kan man have sin mening. Jeg tillader mig blot at anmode det ærede medlem om at benytte sin indflydelse i det konservative folkeparti og den konservative presse, navnlig den konservative presse, til at få den til at holde op med at påstå, at de danske kommunister retter sig efter ordrer og ønsker fra Moskva, hvis det ærede medlem hr. Erik Kragh virkelig mener, at det er efter Moskvas ordre eller ønske, at mit parti siger afrustning af Danmark. Det er nemlig en kendsgerning, at det kommunistiske parti siger: vi vil under ingen omstændigheder have afrustet Danmark, ikke før de har afrustet i Amerika og andre steder. Det er en kendsgerning, at det kommunistiske partis ordfører under militærdebatten i folketinget i 1958-59, Alfred Jensen, erklærede, at kommunisterne mener, der skal være militær i dette land. Den konservative presse har hidtil kørt på, at kommunisterne i Danmark retter sig efter Moskvas ønsker; hvis dette er rigtigt, så kan det ikke være Moskvas ønske, at Danmark skal afrustes; men lad så det være.

Hvad det øvrige angår, som det ærede medlem hr. Erik Kragh her svarede mig, så var det efter recepten: goddag mand — økseskaft. Han gav en lang redegørelse for, hvorfor han mener, vi skal have et forsvar af militær art, hvorfor vi skal stå i NATO, hvad præsident Eisenhower sagde og Kennedy mener, og det kan alt sammen være udmærket. Det, jeg anholdt, var det ærede medlem hr. Erik Kraghs påstand om, at mit parti nærrede et subjektivt ønske om, at dette land blev besat af en fremmed magt. Det var det, jeg talte om, og jeg